

der fra klageres side. Ingen bryder sig om efterfølgende at risikere implicit at blive nedgjort for dårligt juridisk arbejde af en minister, der – fuldkommen *ansvarsfrit og uden offentlighed* – kan give medhold med en i sagens natur udokumenteret begrundelse om, at sagen ikke kan forventes vundet ved domstolene. Et signal om senere medhold fra ministeriets side kan ikke udelukkes at tilflyde Landsskatteretten, mens sagen verserer.

Da det vil være fuldkommen omkostningsfrit at henvende sig til ministeren efter at have tabt en sag i Landsskatteretten – klageren har jo alt at vinde – vil ministeriet naturligvis tillige blive udsat for en *forøget arbejdsbyrde*, hvilket vil medføre øget *ressourcebehov*. Klagere vil forståeligt opfatte ministeren som en reel yderligere

klagemulighed, og disse henvendelser vil skulle behandles. Disse tanker *er* tænkt i ministeriet.

Som det er gjort gældende fra Landsskatterettens side over for ministeriet i brev af 24-01-03, vil L 175 formentlig yderligere få den uheldige konsekvens, at Landsskatteretten – i modsætning til, hvad mange advokater anser for ønskeligt – *fortaber muligheden for at forelægge EF-Domstolen spørgsmål præjudicielt*. Denne kompetence forudsætter en domstolslignende struktur, som forsvinder, hvis ministeren reelt kan ændre afsagte kendelser.

Jeg skal på den anførte baggrund kraftigt tilråde, at man træder med varsomhed på dette område, og kan kun opfordre til, at L 175 overvejes indgående. Som det forhåbentlig er fremgået, taler *vægtige* hensyn afgørende *imod* forslaget vedtagelse.